

MEMOIRE 14 APRIL: LICHTSNELHEID, VERWEZENLIJKINGEN EN GEDACHTENGANGEN OP ONGEKEND NIVEAU, RAMPZALIGE SITUATIES TOT MEESTERLIJKE PLANNEN. TEGENSLAG BETEKENT DAT JE OP DE GOEDE WEG BENT....

Jims abonnement nu 17 april of toch pas 1 mei aangezien ik nog 2 weken subscriptie heb bij de mma club? Moet ik ook mijn subscriptie bij de mma verlengen of enkel naar Jims gaan?

Dit is een van mijn top 3 gedachten die ik nu in mijn ellenlang financieel plan staan heb. 24 A4 bladzijden. Vooral live aanpassingen dankzij de iPhone 7 die ik van mijn zus verkreeg.

In de mma club heb ik alles op mezelf geleerd in nog geen 2 weken. Ik kan juist hetzelfde doen in Jims, tegelijkertijd me motiveren door anderen te zien, me te focussen op een geheel trainingsplan op een locatie in plaats van op 2 locaties te gaan.

Bovendien is die mma club eerder om geld te doen ipv kwaliteit in het gehele plaatje. Die lessen zeiden me genoeg. Ik mocht gewoon mijn eigen ding doen, had geen lessen nodig. Maar uiteindelijk werd ik toch afgeleid door anderen die daar kwamen fitnessen. Het viel mij op hoe eentonig en belabberd die fitness was. Veel apparatuur was maar half ergonomisch en sterk verouderd. 1 van de 2 loopbanden was al bijna kapot. Er zat een enorme scheur in de band. Telkens als ik kwam trainen zag ik mensen 1001 foute oefeningen doen. Je zag wel bij sommige hun drive en focus. Merendeel wist niet wat ze doen. Er was ook amper apparatuur tov Jims fitness. De heavy bag daarentegen was sublieme kwaliteit. De eigenaar en Head coach had een shop vol met professionele gear en merchandise. Ik heb met trots toch zo een hoodie gekocht. En ook zo leren beseffen welke gear ik persoonlijk nodig heb en niet. Ik ben 5 x ko gegaan. De trainer zag dat ik massief hard ging. Wist dat ik anders was dan de rest. Ik vocht massief goed. Maar ging te hard. Op den duur dacht ik in mijn eigen wtf doe ik hier. Die omstaanders staan sprakeloos als ze me zien vechten. Ik gebaar me van de domme of zeg niks over mijn identiteit. Ik zou wel graag terug gaan. Maar nu heb ik alles al gezien en ontdekt. Geleerd wat ik echt nodig heb. Bovendien draait alles om balans. Als ik nu weer terug in JIMS overpoort ga heb ik minder kwaliteit in de bags, maar nog steeds goed genoeg voor op te oefenen. Alleen zal ik minder op de proef gesteld worden in de zin van hoeveel impact ik op mijn blote voet moet verduren. Op mijn ellebogen en ga zo maar door. Bovendien is die bag tegen een paal gezet. Waardoor ik response krijg als ik door kick of sla... response in terug slag... Dus kan ik minder hard kicken, of loop ik vaak met het probleem dat ik niet full range of motion kan gaan, door de stuwkracht terug achterover val of het zelfs in mijn benen voel als soort van tegenwind.

Dat gezegd zijnde. Zijn er motivators in de zin van 'dedicated' en hard trainende mensen. Ken ik de gym als geen ander en heb ik er veel memories opgelopen. Krijg ik een soort van extra motivatie door al die harde sessies van

vroeger. Daarnaast ga ik ook mijn iPod Classic hebben tegen 17 april. Dus ben ik totaal niet afgeleid, extra gemotiveerd, in focus. Met een iPod classic zou de mma club nog handig zijn. Maar dan nog. In Jims fitness zijn er loopbanden. Hoewel ik nu geen loopschoenen heb en enkel fitness schoenen die me trouwens een maat te groot zijn Want ik heb deze namelijk gekocht 2dehands voor aan de richtlijnen te voldoen. Ik heb die dus enkel nodig voor binnen te mogen. Want ik ben toch merendeel op blote voeten te vinden. De ruimte is trouwens ook zeer proper in tegenstelling tot veel andere gyms en fitness zalen van de concurrentie. Er is vooral de optie om mijn 80 x 8 wide grip pushes up goal waar te maken, mijn inverted sit ups eens te onderhouden. Want holy shit. Vorig jaar was gestoord. Het was dan misschien continue nachtleven en wandelen. Ik garandeer u dat het jaar 2022 gestoord was op cardio vlak. 8000 calorieën heb ik meermaals bereikt in nog geen 24 uur. En tijdens mijn meest gestoorde uitdaging 500 km in 22 dagen op lege maag was ik uitgehongerd voor nog 4 weken eens ik de challenge met succes afwerkte, met tegenzin moest stoppen. Omdat ik dacht 700 km te halen. Het was uiteindelijk 600 km, desoriëntatie, onderkoeling, een metamorfose van emoties, 2 maanden mijn benen gemarteld. Ze waren geheel rood en niet te gebruiken. Brandwonden tot bijna de 2de graad. Hypothermie/snelle aanpassing van temperaturen in extreme condities. Mijn lichaam was op ondanks ik stretchte, dubbele sokken aan deed, ehbo methodes toepaste als dagelijkse kost. Blaren, bloed, skin damage, uitgedorst, uitgehongerd, pijn en exhaustion next level, vooral mijn benen en heupen hun ligamenten waren zwaar overbelast dat ik meermaals de pijn moest uitschreeuwen. Moest hyperventileren van de pijn. Tot bijna ko te vallen in mijn eigen bed om vervolgens in slaaponthouding me een paar uur later weer te pushen. Het was gekkenwerk. Mijn cardio zit dus goed. Over de 5000 km in 2022. Het nachtleven waren ook cardio sessies van jewelste. Zelfs daar haalde ik meermaals 8000 kkal in nog geen 24 uur. Eenmaal in nog geen avond en nacht op rave rebels. Te hallucinant voor woorden. Op mijn cardio maak ik me dus niet druk. Ik ben een cardio monster volgens velen. Echter was ik bang dat ik mijn abs achterwege liet. Omdat ik in november 2022 tot en met eind januari 2023 mezelf op sloot. In december 2022-tot midden januari 2023 kwam de pijn naar boven, de flashbacks van alle ellende en chaos die ik heb doorstaan. Ik kon niks meer doen. Zelfs niet koken. Verwaarloosde me. De pijn was zo hevig dat ik liever dood wou. Mijn hartslag was drie dubbel. Ik had nog nooit zo een harde c-ptsd meegemaakt. Dit in combinatie met 4 heartbreaks van hetzelfde meisje. Mijn lichaam continue tot de limiet uit te putten. Een kogel of euthanasie is de easy way. Maar ja. Ik zat echt in een diep zwart gat. En ik moest eruit zien te komen. Ik at 200 euro aan pizza, pita, chips in december alleen al. Echter opeens sinds midden januari begon ik weer verzwakt en verward 2023 met positiviteit te zien. Het moest mijn karma jaar worden. 480+ calculaties en visualisaties waren het resultaat van wat ik nu al heb bereikt. Want kijk we zijn nu 14 april. Ik heb mijn website zwaar ge update met veel trots. 2 memoires erbij gegooid. In realiteit heb ik er nog veel meer maar die hou ik voor mezelf. Het komt er op neer dat ik nu opeens begin te vliegen. Ik heb me zwaar voorbereid voor 2023. Er liep weer van alles mis. Moest opeens verhuizen, 1000 euro schuld dankzij een communicatie fout van

de immo. Die dan toch weg gewerkt in nog geen 5 dagen tijd door outside the box te denken. Ik was zo stressig, zo zwak, en tegelijkertijd had ik echt massief hard gegaan in de mma club. Om vervolgens met koppijn en ko symptomen 3 weken niet te slapen dankzij een kermis. Ik was overprikkeld ten top, leek wel in trance, mijn haar was ook al lang aan een knipbeurt toe. Maar ik zat totaal nu niet te wachten op meisjes die me weer approachen en sexy noemen, bla bla bla. Het was een tactiek en veiligheidsmechanisme. Ik was echter zodanig verward en gestrest dat ik opeens nog eens super ko op straat liep, onvriendelijk was, en zonder muziek in mijn oren leef ik dus niet. Al 2 maand geen muziek. Ik heb een paar keer de radio op gezet maar wtf voor crap daar wel allemaal niet gezegd wordt... Jezus. En dan noemen die presentatoren hun open minded. Continue small talk, roddels, en idiote gedachtengang. En dan nog eens die reclame. En telkens dezelfde song. Wtf. Hoe kun je daar in godsnaam naar luisteren dacht ik in mijn eigen. Weg met die radio. Dan hoor ik nog liever geen muziek. Maar ja dan was ik natuurlijk exposed aan alles wat ik om me heen hoorde. Aangezien ik van nature observeer, alles opneem en bestudeer. Dit is immens vermoeiend. Zeker als het nog eens gaat over negativiteit. Ik merk immens veel negativiteit en onwetendheid(niet naar mij toe, de uitlatingen en topics in general). Het doet er niet toe. Ik heb focus nodig. Met muziek leef ik. Filter ik alle negatieve energie. Ben ik creatief next level. En ook zeer zen. Of ik al open ben naar anderen toe blijft me nog een vraag. Ik hoor van de ene 'wow', de andere 'aansteller'. De ander vraagt dan weer een foto. De ander wilt dan weer dwaas fun van u maken voor zich beter te voelen. Ik lach me rot met hun eigen stomiteiten. Neem nu bijvoorbeeld electro winkel de fnac. Ik sta daar compleet moe en exhausted bepaakt maar ook voorbereid in complete stilte/pose. Er zijn tal van medewerkers en toch lijkt het dat ik daar tielt sta, of misschien zelfs als een autist. In realiteit had ik al heel de winkel bestudeerd, kende ik al elk personeel qua functie en niveau van product kennis, was ik immens moe van overactiviteit en stond ik te wachten op een specifiek persoon. Ik ben getraind op wacht tijden, geduld, sta paraat. Als je dan nog een of ander kind ziet afkomen die me herkende van danscafe charlatan waar ik eens stupid deed van oververmoeidheid. Me niet af kon. Omdat veel chicks met mij op de foto wouden. Terwijl ik een rare stille gast was met spastische neigingen zal ik maar zeggen. Want dat is hoe groot hun diepte zicht is.

en dus nu opeens naar me toe komt met "amusement he". Ik vervolgens "hoezo" antwoord. Om vervolgens haar te horen lachen in de achtergrond met haar even intelligente vriendin die het amper verstond. Wel tja, hoe moet ik dan daar op reageren? Ik lach het weg. Maar ondertussen verspreid de misvatting weer als een vuurtje. Hoor je blijkbaar nog anderen lachen. Terwijl de realiteit was dat ik op dat moment 11 dagen wakker was als destructief gedrag voor een heartbreak te doorslikken. Of nee wacht om opeens flashbacks te krijgen van smekende mensen die mijn hulp vroegen. Flashbacks van meisjes onder gedwongen pooierschap of loverboys, flashbacks van binnen te vallen, mijn leven te geven voor een ander zijn ass te redden. Dan opeens sta je nietsvermoedend in charlatan en wil je raven. Want dansen en raven is u uitlaatklep. Maar je lichaam is op, je zit in trance en pijn. Dus doe je eerder

spastisch dan een juiste beweging. Of nee wacht. Dan opeens vragen mensen op de foto met u te willen omdat ik blijkbaar populair ben. Ik snapte er de nougaballen van. Ik ben helemaal niet populair. Ik ben mezelf. Ik ben local famous, een levende legende, een begrip, een inspiratie volgens velen. Enkel degene die me echt kennen gingen op de foto met mij. Maar uiteraard snapte de meerderheid dat niet. Wie is die gast? Mensen bekijken dan u social media maar zijn zo lui om daadwerkelijk te lezen. Ze vormen hun eigen perceptie. Er ontstaat jaloezie, haat of whatever. Ik ben te zwak om dat op dat moment allemaal uit te leggen. Maar zelfs als je het probeert uit te leggen kunnen ze amper volgen. Dus is het kwaad gezet. Ik lach me rot, hou me kalm, denk in mezelf. Hoe kunnen jullie in godsnaam gelukkig leven denk ik dan. Ik heb geen vrienden wordt er opeens geroepen. Nog het grootste top punt van onwetendheid. Ik heb connecties over heel België, help continu mensen, ben een free spirit, heb continue getraind voor de special Forces. kandidaat para commando's getraind, tal van uitdagingen aangegaan, een groot portfolio, een drie delige biografie, en ga zo maar door. Denk je dan echt dat ik geen vrienden heb 🤔. Ja, tuurlijk. Ik doe massief veel op mezelf. Heb niemand nodig. Maar ik hou wel degelijk van een diepgaand gesprek, sociale activiteiten. Iets wat velen blijkbaar wel gesnapt hebben en daarom met mij op de foto willen. Ik ben gewoon iemand die doelen en uitdagingen aangaat. Iemand met c-ptsd, heartbreak confronteren of in het belachelijke trekken zegt veel meer over de persoon. Je weet direct dat het miscommunicatie en jaloezie is. Ik heb geen tijd voor die kindertuin. Ik zou graag mensen een boost willen geven. Maar sorry als je tot zoiets in staat bent moet je dringend eens in de spiegel kijken. En gek genoeg als je dan opeens in volle energie zit of nog juist genoeg energie hebt. Dan ben je opeens weer de spotlight, is het wow, wie ben jij, welke drugs pak jij. Het niveau is echt schrijnend.

Er zitten in elke clubs rotte appels. Maar evengoed ook zeer inspirerende of interessante personen. Backstage/vip daarentegen zijn het enkel personen met wat meer inhoud, zijn ze al wat meer volgroeid. En ondanks dit kom ik eerder waar graag. Accepteer ik iedereen hoe hij is. Maar ja ik ga dus echt niet mijn tijd verdoen in al die zever en mis opvattingen.

Daarnaast heb je dan ook weer zeer veel positieve mensen. En is dat gelach maar beperkt. Maar het boeit me niet. Of iemand me nu haat of supergraag heeft. Ik lees mensen, ik voel mensen. Ik speel het spel mee. Of hou afstand. Of geef ze zelfs gelijk. Ik steek er geen energie in. Zelfs niet in alle positieve. Omdat ik weet dat schijn bedriegt. Ik test eerst mensen door en door voor aler ik me open geef. Tenzij ik echt een klik voel. Als uitweg geef ik soms heel af en toe mijn visitekaart. Mijn kartonnen versie. Zodat ze hun eigen fouten kunnen inzien dat niet iedereen is wat het lijkt. Want stel nu dat ik totaal geen site of portfolio heb. Het zou mij niet verbazen dat velen te maken krijgen met jaloezie en haat. Zonder enige reden. Omdat die niks kunnen aantonen. En dat hoeft ook helemaal niet. Mijn enige echte business kaart daarentegen geef ik enkel aan mensen die ik ken, waar ik een klik voel, waar ik voel dat er meer in zit (inspirerend of interessant). Het blijft een gevaar mijn privé nummer door te geven. Maar nummers zijn maar nummers. Op den duur kan het me allemaal

niet schelen wie me belt. Mijn voicemail is gedeactiveerd. Mijn plannen is het enigste wat ik echt volg. En zo focus ik me dus in lichtsnelheid op tal van dingen. Ik zet immens veel pressure op mij. Ik heb niks tegen iemand. Neem niks persoonlijk op. Of dat nu gelach is of wow. Het interesseert me niet. Zolang ik geen persoonlijk contact maak maakt het me niet uit. Want in realiteit lachen ze hun zelf uit. En komen die vele wow's van mensen die nog niet veel gezien hebben. Ik ben complex, getraind, kei hard. Maar ook maar een mens. Slechte dagen bestaan voor mij niet. Ondanks ik er veel heb doorstaan. Vermoeidheid is mijn vijand. Want ik ben enkel bang van mezelf. Ik moet me in eender welke situatie in controle kunnen houden. En dat is iets waar ik met trots kan op kijken. Al die jaren heb ik nooit iemand aangevallen. Het enige wat ik doe is soms uit vermoeidheid als een klein kind de stress eruit gooien in vorm van watervallen aan opsommingen of emoties. Of naar iemand toe stappen met een agressieve toon om te tonen dat je NOT amused bent. Maar gek genoeg zijn veel mensen zo incompetent dat ze daar zelfs nog fun uithalen. Mijn maten hebben me al meermaals gezegd dat je op een dag echt iemand op zijn plaats moet zetten/op zijn bakkes moet geven(om het plat te zeggen). Maar ik ben daar bang voor. Ik heb teveel power en skill ontwikkeld. Die droom van de special forces binnen te gaan was mijn motivator nooit iemand aan te vallen. Zolang ik niet in levensgevaar ben steek ik geen poot uit. Maar als ik een poot uitsteek dan is wellicht degene voor mijn neus dood of in levensgevaar. Is dat het waard? Al die jaren training voor een nietsvermoedend gastje of gastjes die juist in u vermoeidheid u op de proef stellen? Fuck no. Je wilt niet weten door hoeveel pijnen ik ben gegaan. Ik scare the shit out of others. Ik ben een monster als je mij kwaad zou krijgen. En dan nog. Na al die jaren zoveel te sporten, me uit te dagen tot de limiet zal je altijd zo een irritant gastje tegen komen. Ik blijf gewoon mezelf. Hetgeen wat ik geleerd heb is dat ik weet waar ik tot in staat mee ben met mijn lichaam. Maar dat het op den duur echt ook teveel van mij vraagt. Die 5 ko's in nog geen 2-3 weken, 3 weken kermis voor mijn slaapkamer, heartbreak waren wellicht 3 grote eye openers dat ik dringend balans moet vinden. Ik heb massief veel persoonlijk succes en professioneel succes geboekt. Maar ik heb nog een heel leven te gaan. 2022 was gestoord. 2023 is nog gestoorder maar in balans. Goed terug naar het hoofd onderwerp 🙌

Rust is een zeer belangrijk iets. Rave Rebels skip ik. Oktober kom ik terug. Mijn ticket van Avril Lavigne heb ik private door verkocht aan dat een meisje die op Charlotte De Witte me aandacht pakte. Ik verwacht niks terug. Ze is nu wellicht massief blij. Ondertussen heb ik in ticketswap al meermaals de kans gehad een ticket te bemachtigen. Maar fuck it. Ik volg het plan. AL GENOEG ARTIESTEN GEZIEN. IK MOET FOCUSSEN OP MIJN TRAINING. ALS IK NU ZOU GAAN GA IK NIET IN HET MOMENT ZITTEN EN ALLES RAP RAP BELEVEN. OMDAT HET ALSOF EEN TAAK OF PLICHT LIJKT IN PLAATS VAN EEN GENOT. IK HEB AL 300 PLUS NACHTEN BIJGEWOOND VAN HIGH CLASS ARTIESTEN. DUS IK MAG ECHT NIET KLAGEN....JA, ik zou ze graag willen zien. Maar het leven draait veel meer om willen. De nachtleven marathon 2.00 uitdaging was te insane voor woorden, epic, tegelijkertijd vermoeiend op een ongekend tempo. Ik garandeer u nu al dat de meeste mensen 20 jaar nodig hebben voor alles

gezien te hebben wat ik in een jaar klaar speelde. Ik vloog van de hak op de tak, mijn cardio level van olympisch niveau liet dat toe, mijn ongekennde energie en bovenmenselijke mentale kracht. Vooral mijn discipline en focus. Want het lijkt allemaal fun en makkelijk. Ik kan u garanderen dat het op den duur niet meer echt fun was en eerder een doel. Ik zag 100den artiesten. Tel daar nog eens bij mijn geluk van de zovele backstage events in de event sector over heel België. En ik mag dus echt niet klagen.

Ik volg dus gewoon het plan. En holy shit ondanks alle tegenslag en waas gaat alles veel sneller dan verwacht. Echt veeeel sneller. Tomorrowland weekend 2 vip die verkoop ik voor geen geld. Die ga ik zeker doen. Anyways tijd voor mijn pen neer te leggen. 17 APRIL starten we ermee 🗨️. Side note. Over de adult goals, bdsm kamer, cinematografie vertel ik wel een andere keer 🙌🙌🙌✅.

NEVER GIVE UP 🙌🙌🗨️